

Sygn. akt V KK 429/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **K. P.**

skazanej z art. 160§3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.,
w dniu 11 marca 2014r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 9 listopada 2012r., utrzymującego w
mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 29 czerwca 2012r.

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej K. P. i w tym
zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w Z. do postępowania odwoławczego.**

UZASADNIENIE

K. P. stanęła pod zarzutem tego, że:

- w dniach od 28 września 2008r. do 30 września 2008r. w S., będąc lekarzem internistą na oddziale Chorób Wewnętrznych Szpitala i lekarzem prowadzącym podczas pobytu w szpitalu na tym Oddziale pacjenta J. K. popełniła błąd diagnostyczny – decyzyjny polegający na błędnym wykluczeniu zatrucia grzybami trującymi pomimo dodatniego wywiadu toksykologicznego, objawów klinicznych odpowiadających fazie I w wywiadzie oraz fazie II/III zatrucia muchomorem sromotnikowym, wyników badań laboratoryjnych wskazujących na zaburzenia metaboliczne oraz uszkodzenia wątroby i nerek, błędnym zinterpretowaniu wyniku badania mikologicznego w sytuacji, gdy wynik ujemny nie wykluczał zatrucia, błędnym zinterpretowaniu wyników badań laboratoryjnych, niewykonaniu badań kontrolnych funkcji wątroby w dnia 29.09.2008 roku, opóźnionym wykonaniu konsultacji telefonicznej z Ośrodkiem Ostkich Zatruc, opóźnionym przekazaniu pacjenta do Ośrodka i nieprawidłowym leczeniu, czym naraziła pacjenta na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez znaczne zmniejszenie szans uratowania życia J. K.

tj. czynu z art. 160§3 k.k.

Sąd Rejonowy w Ż. wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012r. uznał oskarżoną za winną zarzuczonego jej czynu i wymierzył jej karę 50 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami oskarżonej i jej obrońcy. Obie skargi podniosły zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 listopada 2012r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a apelacje uznał za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny i podniósł w niej zarzut:

- rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa karnego procesowego, tj. art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§2 i §3 k.p.k. poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego do zarzutów apelacji oskarżonej K. P. i jej obrońcy, wynikające z błędnego przyjęcia, że nie złożyła ona wniosku na podstawie art. 457§2 k.p.k. o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku, podczas gdy z analizy akt sprawy jednoznacznie wynika, że wniosek taki został złożony przez oskarżoną w terminie ustawowym.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej K. P. i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, tak jak wymaga tego art. 535§5 k.p.k.

Niewątpliwie uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zostało sporządzone w części obejmującej omówienie środków odwoławczych wniesionych na korzyść K. P. W tym zakresie Sąd Odwoławczy stwierdził, że „w związku z tym, iż oskarżona K. P. jak i jej obrońca nie złożyli wniosków o sporządzenie uzasadnienia w przedmiotowej sprawie, Sąd odwoławczy nie ma obowiązku merytorycznego ustosunkowania się do zarzutów zawartych w złożonych przez nich środkach odwoławczych”.

Przedstawione powyżej stanowisko Sądu Okręgowego jest oczywiście błędne, ponieważ w aktach sprawy na k. 680 znajduje się wniosek skazanej o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku. Wniosek ten, jak wynika z prezentaty Sądu Okręgowego, został przyjęty w dniu 16 listopada 2012r., a więc złożony został z zachowaniem ustawowego terminu.

W tej sytuacji bezsprzecznie obrażony został art. 457§2 k.p.k., gdyż w sprawie nie zostało sporządzone uzasadnienie wyroku w części dotyczącej oskarżonej K. P., która złożyła w tej kwestii stosowny wniosek z zachowaniem terminu z art. 422§1 k.p.k. W ten sposób pozbawiono ją prawa do poznania motywów, którymi kierował się Sąd wydając wyrok oraz tego, dlaczego zarzuty jej apelacji i apelacji jej obrońcy Sąd ten uznał za niezasadne. Postępując w ten sposób obrażono art. 457§3 k.p.k. W konsekwencji nie ma też możliwości dokonania oceny, czy wszystkie podniesione w obu apelacjach zarzuty zostały rozpoznane i czy uczyniono to w sposób prawidłowy i zgodny z dyspozycją art. 433§2 k.p.k. Nie ma zatem możliwości dokonania w tym zakresie kontroli poprawności zapadłego wyroku. Ogranicza to też w sposób definitywny możliwość zainicjowania przez skazaną merytorycznej kontroli kasacyjnej wyroku Sądu Okręgowego.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Najwyższy uznał zarzuty podniesione w kasacji za zasadne, a wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania za słuszny.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien po raz kolejny rozpoznać zarzuty podniesione w apelacjach oskarżonej K. P. i jej obrońcy, a jeżeli zajdzie taka potrzeba sporządzić uzasadnienie swego wyroku w sposób odpowiadający wymogom z art. 457§3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.